

tartalmaznak és ez bizonyára nagyban előmozdítaná, hogy itt is gondosabb és logikusabb szabályozás érvényesüljön. Bizonyára nem történne meg az az anomália, amely ma fennáll, hogy az adóalap kiszámítása az egyes adónemeknél egymástól teljesen eltérő szabályok szerint történik. A jövedelemadó-törvény pl. egészen másképp szabályozza a tiszta jövedelem kiszámítását, mint a kereseti adótörvény, aminek azután az a következménye, hogy ugyanannál az adózónál két különféle tiszta jövedelem mutatkozik eredmény gyanánt, aszerint, hogy a jövedelemadó-törvény, vagy pedig a kereseti adótörvény szerint számítottuk-e a jövedelmet. Még nagyobb azután a különbség, ha ugyanezen adatok alapján a társulati adótörvény szabályai szerint számítottuk ki a tiszta jövedelmet. Ez a helyzet éppen az adómorál szempontjából teljesen tarthatatlan, mert az ilyen rendszer mellett az adó nagysága végeredményében a kereseti tevékenység külső formájától függ és az egyéni cég jövedelmét egész másképp számítják ki, mint a társas cég jövedelmét. Ezenkívül elméletileg is nehéz indokolni, hogy a bruttó bevételből levonható tételek miért nem azo-

nosak a jövedelem, kereseti és társulati adónál. Ezen a téren tehát szintén fontos reformok szükségesek, mert így nemcsak áttekinthetőbbek lesznek az anyagi jog szabályai, hanem az adóteher igazságos és arányos elosztása is könnyebben megvalósítható.

Mindez, amit felsoroltam, csupán azokat a főpontokat jelöli meg, ahol a reformálás szükségét gyakorlati okok támogatják. Egész különálló probléma ezenkívül az adókezelés egyszerűsítése, mert a mai kezeléssel teljesen lehetetlen a adózóktól pontos fizetést kívánni, hiszen a legtöbb esetben még az év végén sem lehet az összes adókat előírni a főkönyvekben és így az adózók arról sem szerezhetnek pontos tudomást, hogy tulajdonképpen mennyi tartozásuk van. Ez a rendszer egyenesen rászoktatja az adózókat a késedelmes fizetésre. Ennek a visszás helyzetnek a megszüntetése egyformán érdeke a államkincstárnak, mint az adófizetőknek.

Végeredményében pedig leszögezhetjük, hogy ennek a reformnak is csak akkor látják hasznát az adózók, ha elsősorban a gyakorlati élet követelményeit tartják szem előtt.

Dr. Szekerke Lajos

A munkások harmincöt munkásgyermeket ruháztak föl karácsonyra.

Megakadályozták a munkások kulturális előadásainak megtartását.

Szeged, december 24. (Saját tudósítónktól.) Nem ismeretlen az olvasó előtt az a nagyletelőségű kulturális és szociális munka, amelyet a szegedi szervezett munkások az úgynevezett „Munkások Gyermekbarát Egyesületén” belül kifejtenek. Minden hatósági támogatás nélkül, pusztán a saját erejükből már a nyáron külön strandfürdőt létesítettek és mintegy negyven fővárosi és szegedi beteges munkásgyermeket nyaraltattak a nyári hónapokon át. Körülbelül egy hónappal ezelőtt erőteljes munkával új akcióba kezdtek a szervezett munkások, illetve a Gyermekbarát Egyesület.

Fölhívták a szegedi polgárságot, hogy a munkásság mellett — amely amúgy is mindig teljesíti kötelességét az áldozatkészség legmesszebb határáig — járuljon hozzá ahhoz, karácsonyra fel tudják ruházni a teljesen szegény, beteges és elhagyott munkásgyermeket. Ennek az akciónak meg is lett az eredménye, a munkások és a polgárok adakozásából a karácsony előtti napokban mintegy harmincöt elhagyott gyermeket ruháztak föl a Gyermekbarát Egyesület. Mindegyik gyermek teljesen új ruhát kapott, de voltak olyanok is, akik a természetbeni adományokból ezen felül még használt, de jókarban lévő ruhákat kaptak. Az egyesület természetesen cipővel is ellátta azokat a gyermekeket, akik még a decemberi hidegben is mezítláb, vagy legfeljebb gyöngényári szandálban kénytelenek jární.

Érdekes egyébként, hogy a harmincöt gyermek felruházásához nem kellett olyan nagy összegű készpénz, mint azt gondolni lehetne. A munkások, sőt az egyes gyárosok áldozatkészsége lehetővé tette azt, hogy a készpénzen vásárolt ruhák nem kerültek többé tízezer forintnál. Ez az aránylag kicsi összeg úgy állott elő, hogy az egyesület kedvezményes áron szerezte be az anyagot, a munkások pedig teljesen ingyen varrták meg és készítették el a kis ruhákat. A munkások tehát erejük és erőszük teljes megfeszítésével dolgoznak saját, lerongyolódott gyermekeik fontartásán és mindent elkövetnek, hogy az elhagyott kisgyermeket kulturális nevelésben is részesítsék. Ezzel szemben a szegedi hatóságok nem csak hogy nem törődömséggel viseltetnek a munkásgyerme-

kek iránt, hanem az egyesület még határozott akadályokkal is találgazik munkájában.

Két év óta ugyanis az egyesület délutánonként mesedélutánokat rendez, amelyeken nagy számmal jelennek meg az elhagyott kisgyermek. A város tanácsa két év előtt mellágyolta is ezt a nevelő munkát és az előadások és mesedélutánok céljaira engedélyezte a Szent György-ucai elemi iskola tornatermét. Így tágas, tiszta helyiségben zavartalanul és eredménnyel működhetett az egyesület. Most azután ezeket a mesedélutánokat az ideai szomban is meg akarta kezdeni az egyesület. Jelenkeztek is az iskola vezetőségénél, ahol ahol azonban azt a meglepő választ kapták, hogy a mesedélutánok céljaira nem vehetik igénybe a tornatermet, hanem előbb a tandcs újabb engedélyt kell kikérniük. A munkások ekkor hangoztatták, hogy tudomásuk szerint két év előtt a tandcs korlátlan időre adott engedélyt. Az engedélyben az is benne volt, hogy mindaddig használhatják a termet, míg működésük nem esik kifogás alá. Miután pedig egyetlen hatóság részéről sem hangzott el eddig kifogás működésük, a gyermeknevelés ellen, a tanács engedélye ma is érvényben van. A nevelő hatású előadásokat azonban ennek ellenére sem kezdték meg a munkások az iskola nagytermében, hanem az amúgy is sápadt, beteges gyermekeket be kellett vinni az egészségtelen levegőjű, szűk és sötét Munkásokotthonba. A város tanácsának kötelessége gondoskodni ezekről a nagyletelőségű kulturális előadásokról és — ha mást nem ad — legalább adja vissza a tágas és tiszta tornatermet.

Karácsony másodnapján egyébként szép ünnepség lesz az Munkásokotthonban. Megtartják a szokásos karácsonyfa-ünnepet, amely alkalommal minden kisgyermek ajándékban részesül, míg a gyermekek különböző kis darabokat, játékokat adnak elő. Az ünnepségen fog bemutatkozni a munkások „Gyermekdallárdja”, amely ugyancsak az egyesület nevelő munkája közben alakult és fejlődött ki annyira, hogy ma már a kis 6—10 éves gyermekek énekükkel a nyilvánosság elé lépnek.

Karácsonyi intervjú a polgármesterrel.

Szeged, december 24. (Saját tudósítónktól.) Szerdán mindenkinek mosolygós volt arca és minden szemben a várakozás öröme kacérkodott. Mindenki a közeledő estére gondolt, amely a legszentebb az év valamennyi estéje között, mert a téli éjszakán fehérszárnyú angyalok szállingóznak és a szeretet csillogó, csilingelő karácsonyfáit hordják szét a nagy világban. A karácsonyi csilingelés betölti ezt a nyoszörgő, zakatoló világot és egészen mosolygósra változik a legelkényszeredettebb arc is. Mert ígéret a karácsony, a megváltás gyönyörűsége

igérete és örömet ajándékoz talán még annak is, aki nem hisz benne.

A városházán is ünnepélyes volt a hangulat. A munka csak úgy immel-ámmal folyt, az akták pihentek az asztalokon és a tisztviselők pedig arról ábrándoztak, hogy kinek mit hoz a Jézuska? Az első családás fölött nehéz szívvel bár, de napirendre tértek. Nem kaptak semmi karácsonyi jutalmat munkaadó gazdájuktól, a nemes várostól. Pedig volt szó róla, hogy kapnak, ha mást nem, hát előleget. De hát az állam nem adott az állam cselédjeinek

és a város mindenben követi az állam példáját.

Ettől eltekintve, a városi tisztviselők mégis örülnek a karácsonynak, szokásból és ösztönösen örülnek.

A polgármester is örül. Ünnepi hangulatban intézi el a hozzá bekopogtató felek ügyesbajos dolgait és szabad perceiben szivarjának kék füstjét szemlélteti. Talán azt akarja kiolvasni belőle, hogy mit hoz számára a kis Jézus?

De azért nem nagyon haragszik, amikor kérdéseinkkel megzavarjuk szivarfüst-álmait, sőt a meglegedettség hangján válaszol rájuk, mondván:

— Az elmúlt évben elért közigazgatási eredményekkel eléggé meg vagyok elégedve, mert nem tulzok, ha azt mondom, hogy többet csináltunk ebben az esztendőben, mint akármelyik békeévben. Csupán az fáj, hogy a végzett munka legnagyobb részét felemésztették a háborús idők rongálódásai, de azért a város szociális kötelezettségének is igyekezett eleget tenni és mondhatom, hogy Szeged városa többet segített a lakásinségen, mint bármely más magyar város, a fővárost is beleszámítva, pedig az állam minden pénzét ugyyszólván a budapesti lakásinség megszüntetésére fordítja.

A szegedi lakáshiányon új lakótelepek létesítésével segítünk leginkább és kiderült, hogy az örökberletbe kiadott telkekből álló telepek célszerűbbek a földbirtok törvény örökvltság telkeinél is, mert a város kieszközölte, hogy a telkebérlok építési hielt is kapjanak telkeikre. A telepek termőföldeken terülnek el, így a lakók udvaruk mezőgazdasági jövedelméből is megélhetnek. Ezek a telepeken nyolcszáz szegedi család jutott hajlékhoz.

— A város kulturális téren is megtette kötelességét. A színház épületét rendbe hoztuk, megfelelő anyagi segítséget adtuk az igazgatónak, megtettük a szükséges lépéseket az egyetem végleges építkezési érdekében, jelentékeny mértékben támogattuk úgy az egyetemi intézeteket, mint az egyetem ifjúságát.

— Mást nem mondhatok hirtelen az elmúlt évről, talán nincs is több mondanivaló róla, hiszen rendben folytak a dolgok, a városi hivatalok és intézmények általában kifogástalanul működtek.

— Hát a jövő évről mi a véleménye? — kérdeztük.

— A jövő évben három súlyos városi kérdés vár megoldásra: A gázgyár, az egyetem végleges elhelyezése és a tanyai kisvasút. A három közül nem tudom, melyik a legfontosabb? A tanyai vasutervek teljes megvalósítására a jövő évben természetesen nem lehet gondolni, mert a város nem vehet fel külföldi kölcsönt, anélkül pedig lehetetlen egy év alatt felépíteni a vasutat. A külföldi kölcsön felvételének pedig az az akadálya, hogy a külföldi pénzcsoportok csak úgy adnak pénzt, ha azt betáblázhadják a város ingatlan földbirtokára. A földbirtokreform-törvény azonban ezt lehetetlenné teszi. Így tehát kénytelenek leszünk erőink határain belül fokozatosan építeni, de így legalább megmenekülünk a kamatos pénztől.

— A gázgyár sorsát illetőleg majd meglátjuk, hogy mit rejt méhében a jövő.

— Az egyetem végleges elhelyezését biztosítottak látom. A miniszterelnök határozott ígértét bírujuk. Rövidesen megalakul majd az egyetemi építkezési bizottság a kormány, a város és az egyetem képviselőiből. Ez a bizottság készíti el az építési programot.

— Milyen politikai változásokat vár a polgármester ur a jövő évben? — kérdeztük.

— Én kérem nem politizálok. Ebben a tekintetben osztom Anatole France véleményét, amely szerint lényegbeli változás még a rendszerváltozástól sem várható.

— Mit kíván polgármester ur a város közönségének a jövő évre?

— Jobb gazdasági körülményeket. Ebben minden jó benne foglaltatik. M—r.

NAGY SZIKE-BÁL

JANUÁR 11-ÉN A TISZÁBAN

Hálószoza

butor tükros mosdóval teljesen jó állapotban

eladó, Zrínyi-utca 5 sz. Kun fogorvosnál